

+
M
PAX

4 mei 2021
Hoogfeest Kerkwijding, B

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

toen bijna 70 jaar geleden een groepje van 13 monniken hier de Benedictusberg beklom, vonden ze hier een abdij in een desolate toestand. Arm, onderkomen, verwaarloosd. Maar het meeste treffende was, en het meest onverdraaglijke in zekere zin, dat er geen kerk was. Een abdijgebouw zonder kerk. Dat kan niet. En al heel spoedig begon men plannen te maken om die kerk te gaan bouwen. De abdij was onaf zonder die kerk. Er ontbrak iets wezenlijks aan. Eerst werd de crypte gebouwd en toen in 1968 op 4 mei de kerk gewijd, geconsacreerd. Wie dat niet hebben meegemaakt, kunnen zich waarschijnlijk nooit voorstellen wat dat betekent, dat opeens die onaffe abdij werd gecompleteerd en voltooid, bovenmate voltooid doordat God zelf van deze ruimte bezit nam, geconsacreerd. De kruisjes op de wanden zijn gezalfd met chrisma. De kerk voltooide de abdij. Er is een woongedeelte en er is een liturgisch gedeelte. Het liturgisch gedeelte is het hoofd van de abdij. Maar tegelijkertijd is ook deze kerk nog onaf. Er ontbreekt iets aan als wij ons leven in het woongedeelte daarmee niet in verbinding brengen. De liturgie is ons leven, maar het is niet heel ons leven. Het andere gedeelte van ons leven, ons dagelijks werk, onze dienstbaarheid, onze zorg voor elkaar, eten en drinken, slapen, ontspanning, dat is ook een gedeelte. En nu wij eenmaal leven in deze liturgische ruimte moeten wij opnieuw weer terugkeren, elke dag opnieuw, voortdurend opnieuw, naar het andere gedeelte van ons leven. Wat hier gebeurt, is de bron van wat wij daar leven. Wij hebben het andere gedeelte van ons leven, dat woonhuis, nodig om datgene wat wij hier vieren vlees en bloed te laten worden. Zonder dat woongedeelte blijft dit gedeelte louter iets esthetisch. Wij worden uitgenodigd elke keer opnieuw als wij deze kerk betreden, om daarvan te leven, in onze omgang met elkaar, in ons dagelijks bezigzijn. En andersom kunnen wij weer niet zonder deze liturgie, want alles wat wij leven, al onze moeite, al onze pijn, al onze dagelijkse offers, die zouden zinloos zijn als we ze niet hier op deze plaats, op dit altaar, opnieuw konden neerleggen en verenigen met het offer van de Heer. Zo wordt ons leven een geestelijk offer. Zo worden wij door dat samengaan van wonen, leven en liturgie, aanbidding, langzamerhand een geestelijke tempel. Eén abdij, niet twee stukken, maar één abdij. Mensen uit één stuk. Het vraagt grote inspanning. Wij weten hoeveel inspanning het destijds gekost heeft aan onze voorgangers om deze kerk tot stand te brengen. Ze hebben voor ons deze kerk gebouwd, met heel veel zorg, met heel veel moeite, ten koste van grote offers. Maar de bouw van de geestelijke tempel die wij zijn, ons hele leven, vraagt niet minder om offers. Vraagt opnieuw ook alles van ons, nu. Wij kunnen niet rusten in een ontvangen geschenk. Het engageert ons in alle opzichten, tot in de kracht van onze armen, tot in het zweet van ons voorhoofd om

samen dit leven te brengen tot een geestelijk offer aan God. Maar tegelijkertijd - en dat is bijna onwaarschijnlijk mooi - daalt deze tempel vanuit de hemel over ons neer. Het is en blijft en zal zijn een onuitsprekelijke gave van God. Een onuitsprekelijke gave aan God, aan ieder van ons, aan onze gemeenschap. Hij doet het. Als de Heer het huis niet bouwt, bouwen wij totaal tevergeefs. Maar als dit huis, dat wij willen zijn, waar wij naartoe groeien, die geestelijke tempel, inderdaad Zijn werk is, dan zijn wij ook niet de ontwerper daarvan. Dan is Hij Bouwheer en Ontwerper. Hij weet hoe wij er eens zullen uitzien. Hij heeft een plan met ons. Het is Zijn plan. Laten wij dus onszelf inderdaad – zoals Petrus zegt – ons invoegen als levende stenen in Zijn plan. Beschikbaar, ontvankelijk, ons laten leiden door Zijn gaven, op Zijn weg. De Weg die Christus zelf is. De Weg die ons iedere dag naar en van dit altaar leidt en uiteindelijk vanuit dit altaar naar de hemel, waar de Vader ons in Zijn eeuwige stad moge verwelkomen. Amen.